

Bagi László Hezekiah

Az Ásványkvíz-ciklus

Versek és karcolatok

© Bagi László / Hezekiah 2006.

© Hezekiah, Jászapáti, 2006.

Ajánlás

Persecuted-nek, azaz Mary-nek

Áldott az Út-ad

Áldott az Út-ad, Te szép lélek,
Mosolyoddal érkeznek a fények,
Könnyed, ha van, a föld harmatja léssen,
S mennyei könnyeket befogadni készen
Szíved dobban a Törvény ütemére,
S követed Hangját, Tüzébe lépve...

Véghezviszed Égi Sátorban Lakó terveit,
Elfogadva az Útnak örömét és terheit,
Szavakban érkezik lelkedből a szeretet,
S mit tanítottak Néked, tudom, nem feledelek,
Hanem adod tovább a Fényt, a Hangot,
Nem kívánsz cserébe érte földi rangot...

Aranyat a szívedben hordasz, nem csörög,
Csendben isszuk ízeit, Csendben, mi örök,
Hiszen Élet-vize patak az az arany,
S bár verset írok, de kevés a szavam,
A szeretetet érezni kell, szívből adni,
Ahogy Te, s tiszta szívvel befogadni...

2006. Persecuted-nek

A gyűjtemény válogatás a szerző Ásványkvíz néven írt műveiből és fotóiból.

A szerző a szerzői jogokat fenntartja! E kiadvány csak változatlan formában terjeszthető! A képi anyagot, az alkotásokat és a könyv szerkezetét csak a szerző módosíthatja, s ennek megtörténtét az új kiadványban feltünteti.

A könyvből kiemelt idézetek illetve fotók felhasználása a forrás megjelölésével történhet (szerző neve és cím: Bagi László Hezekiah: Az Ásványkvíz-ciklus, Jászapáti, 2006).

A szerzőt illetik a szerzői jog kapcsán fellépő vagyoni jogok.

Jelen kiadványt az alkotó saját honlapján (www.hezekiah.hu) ingyenesen elérhetővé tette. A letöltött e-book további terjesztése csak változtatás és ellenszolgáltatás nélkül történhet.

Hó Alól Kibúvó Lány Patak

Neved: "Hó Alól Kibúvó Lány Patak".
Kavicsokon csilingelő szép szavak.
Tavaszként csörgedezel át szívemen,
Napsugárban fürdetsz, óh mindig így legyen!

Kacagó gerlice mosolyában jöttél,
Álmos párnáimba puha pihét tömtél,
Csodaszép álmot hintettél lelkembe,
Hol csillagszemed ragyog már szemembe.

Vidáman cirógató Sugara a Napnak,
Simító meleget adsz Te az arcnak,
Boldogság könnyében csillan meg Fényed,
Lángra lobbant szívvel, szeretlek Téged.

Amikor eljöttél...

Amikor eljöttél: a lelkembe betértél.
Fények gyúltak, amikor a szívemhez értél,
Hazatértem én. Te tudtad, én várok Rád,
És eljöttél, magaddal hozva a Csodát.

Amikor eljöttél: fényes Csillaggá váltam,
Neked világítok már az éjszakában.
Sugaram lettél, én nappalodban a Napod,
És minden fénysugár a szívünkben ragyog.

Eljöttél. Köszönöm. Érzem, várni megérte,
Árnyékból emeltél Te a ragyogó Fénybe,
És azóta óvsz, féltesz, fogod a kezem,
Lángolva dalolunk, és Nálad a helyem...

Ásványkvíznek küldi Önmagam

...követ...szövet...hidegen...idegen...
...Nem adom fel! Sohase hidd!...

Álnokul, makacsul követ
Sötét éjben rongyos szövet
Vad álmot hozó érzete.
Ártatlan hitem hidegen
NYaldossa ez az idegen
Kéretlen néző két szeme.
Véresen kavargó elme
Ízét terheli lelkembe...
Zajongjon csak, jó végzete.
Nem adom fel! Sohase hidd!
Ernyedt szavaid helyett: Hit,
Küldemény: Istentől Zene.

Bánat-elhagyó

Elhagynám már a bánatot,
Tudom, hogy sosem árthatott,
Csak a szívemen áthatolt,
És már többé nem láthatod,
Valami más most átkarolt,
Ölve nincs a bánat ott...
Lelkembe mást nem márthatott,
Csak fájó, múltó látszatot,
Engedtem, velem játszhatott,
Csöndesen könnyes párna volt,
És megrezdült most pár akkord,
Sötét volt, a Fény ráragyog,
Egy szép dallamot rám hagyott,
Ma már vár a Nap, vár a Hold...

Megjegyzés: 2006. február 5.

Csak egy gitár dalol

Csak kereslek, most nélküled üres a ház,
A szerelemben még Veled lüktet a láz,
Talán két kezed most még karol,
De óh, óh, csak egy gitár dalol

Érkeztél, ajkadról mézédese csókkal,
És most még nálam hagyott illatoddal
Talán arcod is közel hajol,
De óh, óh, csak egy gitár dalol...

Ma éjjel a lelkemben pihensz Te el,
Szíved a szívemmel ébredve kel fel,
Ölöllek, lehet, nem is alszol...
De óh, óh, csak egy gitár dalol...

Megjegyzés: 2006. február 4.

Édes álmom

Felhőkön lépdélünk, mint két bárány lába,
És vigyáz ránk a Bárányfelhők Királya.
Csendben mormol kicsi szívünk álma,
S a kék bolygó felé röppen a lélek szárnya.

Ott mezítelen lábunk csobogó patak mossa,
S napfényben ázik életünk kézen-fogott sorsa.
Nap szele kél, játékosan kócolja hajunk,
És erős szikla visszhangjában szól dalunk.

Örömtáncot lejtünk a vízcseppeket rúgva,
A dal közben a Másiknak oda-oda súgva:
Szeretlek. Szeretlek. És mosoly az arcon...
Két szép kezed most is két kezemben tartom...

Permetet szór a víz, közben napsugár áztat,
S mintha körénk teremtették volna a fákat,
Dallamot tanítottak volna az apró köveknek,
Ránk hajlanak, zenélnek, és én... Téged ölöllek...

Megjegyzés: 2006. január 26. Persecuted-nek

Ég veled most!

Ég veled most,
Én elmegyek...
Könnyekkel ne mosd
Szép szemed...
Ég veled most!
Én elmegyek...

Indulok,
Sietve röpdülök
Így futok,
S lelkemben örülök...

Ég veled most
Én elmegyek...
De arcod elé ne vond
Két kezéd...
Ég veled most!
Örökre elmegyek...

Elindulok,
Hozzád megyek,
Így futok,
Mert szívem szeret...

Ég veled most!
Hozzád megyek...
Hogy lelkeddel mosd
A lelkemet!
Ég veled! Most!
Szívem ég Veled...

Együtt

*Volt egyszer egy kezdet,
Együtt éljük át a percet,
Végtelen futja körét,
Mutatja lélek-örömét...*

Lecsukott szemeink mögött pihen ringatva
Az álomba szótt világ homálya,
Árnyékok táncolnak, önként hagyva
A lány mozdulatot saját sorsára...
A lélek vezeti a test hajlását, lépteit,
S pillangók könnyű szárnya rezzen.
Megcsillantják az élet belső fényeit,
Amint a békesség ül ide csendben...
Csobogó patak dallamában nyugalom,
Amint átcsőrgedezel rajtam,
S fénybe burkolva jössz velem utamon,
Szótlanná lett édes szavakban...
Sós tengerré könnyezem boldogságom,
Ahogy szíved érintését érzem,
Hajnalpírt fest arcomra ragyogásom,
Mosolyban néz vissza tükörképem...
Megérezlek a lélegzettel suttogó szélben,
A percek sorában, hisz Rólad szól a nap.
Ahogy szívem dobban, lüktetsz a vérben,
S veled rezegve a gondolat ereje szabad.
Megérintettél, elhoztad nekem a csodát,
Élet-pórusaimba égetted magad.
Bármerre vetem tekintetem: Téged ott lát,
Hiszen: Mindenben benne vagy...

Láng

Mosolyok nyílnak, akárcsak az ablakok,
A szívkanallóban most is tűz ragyog,
Szikrákat szór a tűzben a fa csendesen,
És a lángokba nézve rád gondolok Kedvesem.

Dobban a szívem, rajzol a fénybe, Téged,
S amíg a tüzet nézem, én magam is égek.
Meleg szeretet-takaróba burkol az este,
És hagyom, hogy arcod a láng szemembe fesse,
Hagyom, hogy ma is lelkembe lángolj,
És mint gyertyaláng, ott benne táncolj...

Éjszaka, Fényben...

Immáron nekünk ütött most az óra,
Csillagport rüg a pegazus patkója,
Aranyesőként hullik reánk e fény,
Templomot rajzol az égi szekér...

A Hold is mosolyával integet,
Sarlója szikrákkal hint eget,
Léptünk a Tejút ösvényén halad,
Vár a kapu, élő fényzuhatag...

Mindenhol az Ő szeme ragyog,
Várnak Szívéből az Angyalok,
S kéz a kézben belépünk a Fénybe,
Oltára előtt ereszkedek térdre...

Szemedbe nézek, szívedet látom,
Ölelsz most, mint Jézust a jászol,
És csókod íze lett az ostya,
Mert a Szeretet megáldotta...

Csak csönd és gyertyalángok,
Mennyei zene, a lélek táncolt,
És kezem fogja két kezed,
A Szerelem szép, szép Veled...

Ébred a Nap, bíbor a hajnal,
Karomban viszlek magammal,
Szeretve, Istentől áldva,
S léptünk megint a földet járja...

Lélekölelés

Oly forrón ölelsz most, oly bátorítóan finom lelkenek,
Boldogságom Vagy Mari, érzem: Szeretsz, és Szeretlek.

Az Idő engedi, hogy örökké fogjam a két kezed,
S ha már a Tér maga az Idő, ez Itt, Most is így lehet.
Nincs is más: Áldott Szeretemben ölel minket Isten,
S csak egyetlen Pillanat Van, melyben Lelked ismer.

Emlékek

Ugye emlékszel?

Azt mondtuk, hogy "Szeretem Önt",
Voltunk mi lent és voltunk mi fönt,
Megittuk a pertut, s táncoltam: Veled,
Párizsban egy este, lágy zene mellett.

Ugye emlékszel?

Ahogy a repülőn fogtad a kezem,
Hívott a tenger, fürödtél Velem,
Vízben, napfényben, szeretetben,
S végre szívedben megpihentem.

Ugye emlékszel?

Kéz a kézben, s az örök város Róma,
Nehezen tudom leírni néhány szóba,
Amikor lenyűgöző alkotásokat csodálva,
Kicsi szívem ütemét a Te szívedére járta.

Ugye emlékszel?

Finom kortyok a kávéból a meggyfák alatt,
S közben hozzám szól csengő szép szavad.
Ünnepem! Vár az örökzöld fenyő és a pad,
Ragyogsz, s csillog a víz, kedves kis tavad.

Ugye emlékszel?

Ádvent négy vasárnapja, négy angyala,
Együtt énekeltünk, szép volt dallama,
S gyertyáink fénye még ma is éget,
Ajándékom lettél, szeretlek Téged.

Ugye emlékszel?

Eljött az éjféli, és átvezettél a holnapba,
És ebbe az évbe is, szívembe olvasztva
Lelked szeretetét, igaz gyöngyeit,
Sugaraddal átszőve életem perceit.

S tudom, emlékszel.

Hiszen Itt Vagy ma is velem, s ez Jó, ez Szép,
S maradt még felsorolnivaló szép emlék,
Azokat is köszönöm Neked: ébrenlétünk, álmunk...
S eme kis vers, boldog-könnytől ázva áll ma itt...

Megjegyzés: 2006. január 15.

Érintenék

Megsimogatnálak én,
mint partot a tenger,
vizet a csillanó fény,
s ahogy a szeptember
a bús ősz elejét.

Arcodat cirógatnám,
mint szellő a fákat,
mint csobogó patakban
a kavicsok áznak,
nekem Te vagy a Szép.

Érinteném, mint harmat
a virágok szirmát
ujjakkal az ujjakat,
s tudnám bőre titkát.
Így fognám két kezét...

Hazaköltöző

Lábujjhegyen érkezik a csönd,
Padlómra fényes gyöngyöket önt...
Nesztelen gurulnak szerteszét,
Keresik a múlt idő emberét.

Asztalról lecsöppenő viaszba ragadnak,
De gondolatban még tovább szaladnak...
Apró testükön csillan a jövő gyertyalángja,
Melyben a lélek a Hazaköltözőt megtalálja.

Láthatatlan fátylon át néztem önmagamra,
És majd újra a csend, feelve jön szavamra...
Meztelen igazság, ébredés és menedék,
Hogy itt van minden, amit valahol keresnék.

Most! van a múlt! Most! van a jelen, a jövő!
Porba hull minden ármány és cselszövő...
Megérkezik Hazaköltöző, s már itt marad,
Nincs más... csak Te... csak Én... s a Pillanat...

Gyere, ne félj, és bújj közel!

Széthúzom a függönyt az élet színpadán,
Csak hulljon be a Fény a lélek ablakán,
Most nem kell az a koromfekete sötét,
Lágy napsugárban várom Kedvesem jöttét...

Várom azt, hogy érkezel,
Tudom azt, hogy létezel,
Hiszen tegnap láttalak,
Szólt -éteren át- szavad,
Csókként pihent meg számon,
És vigyázod az álmom,
Ahol most két karom ölel,
Gyere, ne félj, és bújj közel!

Mosoly nyílik arcomon,
Tudom, hozzám tartozol,
Veled már boldog vagyok,
Szívemben a Nap ragyog,
És táncra kér a lélek,
Dallamban ölel Téged,
Érez... Hidd el, hogy lehet!
Gyere, ne félj, add a kezéd!

Várom azt, hogy érkezel,
Hallom, ahogy lélegzel,
Vállamra omlik hajad,
Elfogynak mind a szavak,
És mint illatos rózsa,
Lelkemnek legszebb óra,
Kedves! Ma éjjel úgy jössz el.
Gyere, ne félj, és bújj közel!

Lelkembe költöttél újra

Áthajol az idők kezdetéből egy érzés,
végigsimít szívemen,
Lelkembe hatol, de gyöngéden,
s érzem jó ez így nekem,
Úgy érzem Mindent megkaptam,
mikor lelkembe költöttél újra,
És szép lett megint Istentől kapott
lelkem Végtelen Útja...

Gyógyító

Gyógysugár rezeg az éterben, lélekbe ér,
S amit súg a lélek, attól lüktet a vér,
A testbe lükteti gyógyerejét,
Amint öleli a világ Szellemét,
S érzi fehér-kék fény fonja körbe,
S a fénypajzs megvédi, ha baj jönne...

Gyógyhangok dobolnak bele a fülbe,
És tovább rezgetik a szívbe ülve,
Pitvarába, kamrájába,
Az Élet-folyó árjába,
S szemeiden át tüze a világba árad,
S gyógy sugarat kap, ki majd elfárad...

Gyógyító hangok és a fények,
Élettel táncoló asztrál-lények,
Angyalok éneke és simítása,
Ma mind lelkednek lesz társa,
És érzed már, hogy ez így jó,
S Te magad leszel a Gyógyító...

Hitben

Szívből fakadó Arkánum a Szeretet,
Tested sebeit is gyógyítja Szellemed.
Lényeged a Hold, a Nap, a Csillag,
Fényből szőtt Igazságban: a Hit vagy...

Ne kérj boldogságot, nyugalmat, nem lehet,
De kérhetsz utadra Áldást és Kegyelmet,
Boldogan adja szívednek Isten,
Maradj meg Nála, őszinte Hitben...

Ne alázz meg mást, és ne alázd meg magad,
Csak tudd, hogy az Alázattal leszel szabad...
Élj általa, szeresd a másikat,
És érzed: a Szeretet átítat...

Ne kérj türelmet, csak tedd azzá önmagad,
Ne a fájdalom ellen emeld föl szavad,
Mosolyod add, s a szíved emeld fel,
S akkor, bár nem kérted: Boldog leszel...

Hajózva Titkaim Titkával

Csak egy perc kellett talán,
És a szíved rám talál,
Bennem él, nem enged el,
Hozzám simul szeretettel...
Benned égek, és szárnyalok,
Veled magam is láng vagyok.
Szeretlek, érzem itt vagy velem,
Követni akarlak át az életen,
Át a halálon, át mindenem, a Valóba,
Veled szállni be az égi hajóba,
Hogy ringasson Isten bennünket el,
S mi éljünk örökké, szerelmünkkel...

S most álom jön, a habos óceán,
Mosolyában fürdető szép leány,
Kivel egy hajóban utazom
Te Vagy, követlek én utadon,
S Te viszed szívem Tavaszba.
Delfinek ugranak magasba,
Míg siklunk előre a hajón,
És lovacska szalad a parton,
Madarak dalolnak az égben,
Lelkünkbe énekelik szépen,
Hogy a felhők mögül süt a Nap,
Melynek a Sugara csak Te Vagy.

Szeretlek

Szívembe zárlak,
Zárlak szívembe,
Egyszer látlak
Ritka évezredekben
Ezerszer-gyakran
Téged, Kedvesem.
Látlak a szabadban,
Egy szobában, teremben
Kiáltok érted, s te érkezel...

Hinni kell

Hányszor van, hogy félsz,
És elrémít, hogy élsz,
Mert oly nehéz minden...

Megrémít a halál,
Félsz, hogy megtalál,
S hogy ki szeretne, nincsen...

De hinni kell!
Hinni kell!
Szeret az élet, érezd, a csend átölel,
Sok-sok szerető szív, hozzád oly közel...

Bús pillanatok járnak át,
Szívedben mérgezett nyíl járt,
És könnyed csak hull...

Elhagyottan, egyedül,
De a csönd melléd ül,
S szíved vele együtt búsul...

De hinni kell!
Hinni kell!
Szeret az élet, érezd, a csend átölel,
Sok-sok szerető szív, hozzád oly közel...

Fájdalom, sós könny marta arc,
Megannyi értelmetlen harc,
S kiégni érzed magad...

Szíved mindent magába zár,
De mindent elhagynál már,
Ahogy téged elhagytak...

De hinni kell!
Hinni kell!
Szeret az élet, érezd, a csend átölel,
Sok-sok szerető szív, hozzád oly közel...

Megjegyzés: 2005. augusztus 15.

Hóvirág Marinak

Hó alól bukkan föl egy új világ,
Ólomsúlyt dob le most a hóvirág.
Virága fehér, tiszta ébredés,

Illata enyhe, mégis édeskés.
Rád gondolok, kopogok az ajtón,
Átadom én, de le nem szakajtom,
Gézungúz mosolyban hozom csak

Most illatát s a szívünkbe olvad.
Ajtót nyitottál Te a lelkemen,
Ringatsz most a Szeretet-tengeren.
Ismered az álmom, fogod kezem,
Nap mint nap szeretve itt vagy velem,
Amiért szerényen most szó mit ad:
Kezed helyett szívedben hóvirág.

Megjegyzés: 2006. január 19.

Itt, még...

Itt még most is fúj a hideg szél,
De Keleten már a sárga Nap kél,
És mutatja Hozzád féltőn az utat
A fényben vörösen izzó Napnyugat.

Itt még csak a gyertya lángja ég,
S az Ég paplanjait tárja szét,
Milliónyi csillag szeme néz le ránk,
De az álmunk most is a kék égen járt.

Itt még fázik, ébred a hajnal,
Ropogó-tűz-ízében halkán,
S a legszebb csöndben a lángoknak társa:
A mi szerető szívünk dobbanása...

Itt még csak közelít a Távolság,
De ahol Vagy, hív az a Másból,
Amíg itt pihensz lángoló szívemben,
És szeretve vársz, ölelni hívsz engem...

Legyen bár Itt, vagy legyen már Ott,
Szív Szívet: Szeretetbe mártott,
S mindketten tudjuk: a Szeretlem így szép,
Egymásnak súgjuk: Maradj velem Itt, még...

Levél

*Drága kicsi feleségem, Szellőpir és Mormoló Lány Patak,
Hó alól kibúvó mindkettő, ahogy a Tavasz meg e szavak.*

Most távol van a hely, hol nékem a Nap feljön,
De mondád, hogy a Tavasz majd hamar eljön,
S akkor elindulok végre arra az útra,
Melynek a végén Téged ölellek újra.

Addig is naponta beszélünk, lelkünk összeér,
És nem számít szívünknek így se idő, se tér.
Aztán megérkezem, Haza, Hozzád...
És a szívem - tudod - ma is ott járt...

Lélekből-dal

Üvegfalakon át világít be az élet,
Suba-meleget terít rám a kandalló tüze,
Arcomat simítva lobognak a fények,
És könnyek gyöngysorából mosolyt fűzve:
Megmerítkezik Szeretetben a lélek,
Hogy sötét fátylak gondterhét messze űzze...

Rügyet fakasztó Tavasz ébred a tájra,
Gondolatoktól nem terhelt világ a holnap,
Nytánya madárdalban röppen már ma,
Mégis Csönd leheletében vagyok ott, ahol vagy:
Némaságot ajkad kulcsol a számra,
S minden mozzanat egyetlen ölelésbe olvad...

Nap tüze éget. Élet-vizet hoz lágy patak.
Puha párnát tart a föld. Mesét suttog a szél.
Álmodni térnek a ki nem mondott szavak...
És tiszta szíved áldásban az én szívemhez ér:
A legtöbbet hoztad el nekem, önmagad...
S az örökzöld időben lelked a lelkemben él...

Mosolygó könnyek

Lényegem vagy és legnagyobb titkom,
Hercegnőm, lélek-váramban itthon,
Hol szívembe festi szavad dallamát,
És teremtéd meg Új Életem hajnalát...

Könnyű azt mondani, ne hulljon könnyem,
Be is tartanám nevetve és könnyen,
De amint becézel és érzem, hogy szeretsz,
És boldogan fogadom azt, hogy velem lehetsz,
Olykor egy-egy mosolygó könny csöppen a földre.
A sós kis könnycsepp az elillan, de jössz Te,
Kacagsz velem, fogod a kezem, olvasom versed,
S valami csodás gyönyörízzé olvadok Benned...
Hogyne lenne hát, hogy néha gyöngy-könnyek erednek,
Hisz lelkembe születél, szívembe folytál, szeretlek...

Magány

Áthatolhatatlan gőzoszlopként állsz előttem,
Pallosod ellen nincsen pajzsom,
Megtépáztál s még büszke is vagy,
Pedig szürke pesszimizistát gyúrtál belőlem,
Eltorzult amúgy sem szép arcom,
S a te képed egyszerűen vad.

Átnézel rajtam, mint levegőn, te őrszem,
S méregfogad érzi már karom,
S gondolatod köpi ki az agy.
Nem kell neki, a világra nem ezért jöttem,
S ha kell, megvívom veled harcom,
Mert erőm, vágyam nyugodni nem hagy.

Kell, hogy legyen kiút, valami orvosság,
Mert szomjazom a szebbre, jóra,
S megpróbálok versenyt futni veled,
Te vérszopó bűbánatosság,
Te kegyetlen, örökké tartó óra,
S vigyázz, mert én is győzhetek!

Megszólalt bennem a vészcsengő,
Sokáig hallgattam, de már tennem kell,
Pótolni az elmúlt pótolhatatlant.
Még mindig előttem vagy, mint egy sűrű erdő,
De ki foglak vágni éles fejszémmel,
S fáidból készül az új daloló lant.

Megfoghatatlan vagy, de megfojtalak,
Lerázlak, mint egy piszkos inget,
S újraépítem életem keskeny hídját.
Nem hajlok meg előtted, te szürke alak,
Mi rossz történt elfeledem mindet,
Elfeledem életem fojtó kínját.

Nagy erőpróba lesz, de meg kell tennem,
Mert ha nem cselekszem az halálbüntetés,
S a kábulat minden kacatja.
Nehéz, kacskaringós úton jön a győzelem,
A boldogság, Isten, a remény, a szeretet és
Végre lelkem örömét kacagja.

Legrosszabb álmaimban se jöjj elő,
Ne légy te a mostohaanyám!
Megszídlak, s az, mit kérhetek,
Hogy maradj csak egy távoli szürke kő.
Harcolok, hát ne kövess, ne nézz rám,
S vigyázz, mert én is győzhetek!

Minden nap együtt

...épül a Rend, és a szívemben élsz...

Körülölel a Csend,
S csak Te beszélsz
Hozzám,
Amint épül a Rend,
És a szívemben élsz.
Oltár
Emelkedik melynél
Hűséggel fogom
Kezed.
Mindenem lettél,
Új Létem, Otthonom.
Szeret
A lelkem és boldogan
Tartalak karomban,
Ölel.
Szívemmel Szíved kértem,
S már minden nap értem
Jön el...

Mosoly és Fény

Fénycsíkokból lajtorja,
Harmat csöppen arcodra,
Alászállnak a csillagok...
Fényük szemünkben itt ragyog...

Mosolyt szó a barna pók,
Köszönti most Holdanyót,
Ki fénypogácsát süt nekünk...
És összeér a két kezünk...

Mosolyt rajzol lábunk nyoma,
Ahogy az úton megyünk tova:
Egymásra talált vándorok...
A Tüzedben lángolok...

A szívedben dobbanok,
A lelkedbe olvadok,
És ölelő mosolyba Veled...
Sugaram, köszönöm Neked...

Mosolyban elmondott vallomás

*Mosolyban mondom el e vallomást,
Szeretlek, minden perc ünnepe,
Te kellesz, már nem akarok mást,
Érzem szeretsz, értem jöttél el...*

Olyan régóta vártam
a Csodát, sírva, reménnyel,
amit most Tőled kapok.

Fényes csillaggá váltam,
azzá tettél szerelmeddel,
és Veled boldog vagyok.

Értem szól a madárdal,
megszületett szívedben,
köszönöm, hogy nekem adod.

Minden nap Veled szárnyal,
itt Vagy, ölelsz lelkeddel,
és majd újra ölel karod.

Igaz szerelmed által
felvértezett türelemmel
várom: a megjelölt napot.

Sugaras gondolat ;)

Fogaskerék kattog vagy a gondolat?
Kacaj ez vagy csak a sírás fojtogat?
Érzem nem bú! Kismadár ül lelkemen?
S míg a kérdések válaszát keresem:

Lehunyor szemem, s látom a Gondolat:
Te vagy, ki ma velem voltál oly sokat;
És megreszketve futsz végig testemen,
Szívemben dobbanó Édes Szerelem...

Madárfüttye dallamokat ojtogat,
Fényes Csodává emeli sorsomat,
Míg szeretve lágyan ölel Kedvesem,
S könnyem boldogan gurulni engedem...

Sírj csak kicsi lány... de ne félj...

*Sírj csak, és ne takard el orcád,
Vedd fel azt a kicsi szoknyád,
Tudod, neki tetszik, látni fogja...
Szeretlek kicsim – százszor mondja...*

Mert a Szeretet nem változott...
Ne mondd, hogy a sors átkozott,
Apa mosolyog Rád... Ugye látod?
Lelkének ölelése most is áldott.

Ne félj kicsi lány! Isten is ölel...
Bár tudom most a fájdalom közel,
Hisz nyitottak néki égi kaput,
De mosolyoddal is öntözd aput,

Amíg írod neki a búcsúlevelet,
S érzed: életedben elkísér, szeret,
Nemcsak emlékével lesz hű Hozzád,
Csak most: az Angyaloknak zenél tovább...

Mosolygó Pillanat

Bakancsok tapossák a fűvet,
Vagy épp szívják az utcasarkon...
- Hé haver, adjál már tüzet!
(Mellőttünk luxusautó parkol)...

A dohányfüst a szemembe csíp,
Tán én is rágyújtok épp,
Aztán talpam alatt ropog a csikk,
Míg valaki a lábamra lép,
Talán mondaná hogy –Pardon,
De arctalan tűnik tova,
Mint a napfény a kirakaton,
Belül-semmi, árcédula...
Útszéli-kupac: városi szemét...
Árokparton kibúvó hóvirág...
- Nézd mami, milyen szép!
Mosolyog a kislány...s a világ.
Rohanó lépteiben megáll az idő...
Csak a kislány az, ki közénk szalad...
Nézi Valaki főnről... Szívében hisz ő...
S nincs más, csak a Mosolygó Pillanat...

Most

Köszönöm azt, hogy itt vagy velem,
Így boldog és szép az életem...
És kérem, mert tudom, hogy kérhetem:
Fogd kezem, vezess át az életen...

Két tiszta lángú tűz között,
Lelked már hozzám költözött,
S mikor szíved szeretve jött,
Szívem mosolyba öltözött.

Most csillagport szítál a köd
Az azúrkék tenger fölött,
Puha ág léptemnek a föld,
Erdei illat, örökzöld.

Most táncol a dal a széllel,
És amíg szemembe nézel,
Szikrákat játszik az éjjel,
Álomba Te ringatsz éppen...

Vártalak, megérte várnom,
A Szerelem szívünkben lángol,
Sugaram, Te vagy az álmom,
Szeret az itt, szeret a máshol.

Most, amikor a Nap felkel,
S érinti sugara szemem,
Boldogan ébrednek reggel,
Mert tudom: itt vagy Te nekem.

*Boldog könny! Arcom hát mosd!
Holnap is... Akárcsak Most!*

Ölelnék...

Ha többé sosem látlak, akkor is szeretlek...
Bárhová is mennél, elveszíteni: nem lehet,
Mert Te a lelkeddel simítod meg lelkemet...
Mit számít nekünk Idő és Tér, ha szeretünk...
Mit számít évek múltán összeér-e ráncos kezünk,
Együtt álmodunk tovább akkor is, bárhol leszünk...
Ölelnék, szerelmes szívnek mit számíthat pár év, a kor...
Ölelnék, bár tudom, nem számít a test, lesz úgymint majd por,
És el kell a földről menni... de ölelnék most... addig... s akkor...

Őzike versikéje :)

Itt van már a kikelet,
Messze űzni hideget,
A Tavaszba szaladok,
Hisz az mosolyban ragyog.
Gazdikámhoz futok én,
Arcában a tiszta fény,
Mellette szökkenek.
Virágok ölelnek,
Tollpihe orromon,
Hapci-val hordozom,
Míg a Nap süt szemembe,
S figyel Gazdim nevetve,
És pajkosan kacagva
Ugrok fel a magasba
Lepkenéző hajnalon,
Madárdalú szárnyakon
Réten csetlek-botlok,
Fehér pöttyöt hordok,
Szívemben szerelmet,
Áldást és kegyelmet...

Selymet terít rám az illatod

Selymet terít rám az illatod,
Indulsz, takaróként itt hagyod,
S távolodik hangod bársonya,
De tudom: nem hagy el már soha...

Érzem szíved tüzes melegét,
Mézes csókod édes eleség,
Csak a lépted az, mi elhalkul,
De a lelked ölel, szóttlanul...

Magaddal vittél reggel, látlak,
Mégis oly nagyon-nagyon várlak,
Boldogan, mert velem létezel,
S tudom: nemsokára érkezel...

Várod a percet, hogy átölelj,
Hallom a lépted, itt jár közel...
Te szólsz: „neked, veled, itt vagyok!”
...Selymet terít rám az illatod...

Sóhajtó énekem...

*Egyetlen pillanatba futnak az órák,
Egyetlen szóba olvad a valóság,
Egyetlen mosoly lett a nap,
Egyetlen név, mely mögött vagy.*

Békesség fátyolát teríti rám hangod,
A gondolat: csak egy villanás,
Helyette érkezel...
A vidámság fényét rajzolja meg arcod,
Mosolyra nyílok, mert nincs ma más:
Lelkemben létezel...

Szerelem raboskodik szabad szívemben,
Magához húzó boldog örvény,
Mely Veled szép nekem...
Együtt az Úton, tisztán szóló Igenben,
Melyet segít az Áldott Törvény:
S Ég Veled, Ég velem...

Álmainkat együtt álmodjuk Kedvesem,
S most ragyogó csillagpor pereg...
Csókokban égj velem!...
És mindent megköszönve kérlek Istenem,
Tekintsen ránk Vigyázó Szemed!...
Így sóhajt énekem...

Sugaramnak

Macskakőre hull a napfény,
Arcomon csókod mosolyt hagy,
Reménykedve reszketek én,
Igazgyöngy-szerelmem Vagy.

Minden édes pillantásod
A szívembe fűz álmokat,
Régóta várt ringatásod
Imák öle, Tűz-lángot ad.

Madáréneket értünk dalol,
A lelkedben boldog lelkem,
Ragyogásod közel hajol:
Itt vagy Te, és fogod kezem.

Szép a szerelem

Mécses melenget,
Szívbeli szavak,
Régvolt remények
Álma átszakad
Fények fátyolán.

Könnyem közeleg,
Elcsöppen csöndben,
Oda röppenek
Felszálló ködben,
Ahol álmod jár.

Napsugár lettél,
Veled álmodok,
És ébren e tél:
Egy csókban hozott
Szép forró nyár.

Szívem szívedben
Tavasszá lett már,
Havas hidegben
Szív-meleged vár,
Hozzád utazom.

Csillag vagy nékem,
Lényeged szeret,
Ragyogsz az éjben,
És most már Veled
Járok utamon...

Lelkem lelken
Békével megül,
Szép a szerelem
Érzem itt belül,
Áldott nyugalom.

Szerelem a Másholban is

A kövezeten koppan lábnyomod,
Lényed szívemben dobban, lángolok,
Te is épp az Életet álmodod...

Éjszakád a párnámra ráragyog,
Az eget ölelő szárny vagyok,
Fénylő csillagok között lát a Hold...

Szférák égő zenéjét hallgatom,
Szerelem rezdül meg a dallamon,
Csókommal pihen édes ajkadon...

Jéghegyről csordogáló könnycseppben,
Lélek-lap mosoly-ízű könyvekben,
Szerelmed által élek könnyebben...

Virágzik a rét, simít illata,
Fúj a szél, leveledet itt hagyta,
Benne szívem Szíved megpillantja...

Lelked lelkenek tartott tükörkép,
Szemeid sugarában fürdök épp,
Míg kezed nekem szőlőfürtöt tép...

Patakban csilingelő kavicsok,
Néha kevésnek tűnik, ami sok,
Olyan édes a mindennapi csók...

Tó tükrében ragyog fel az arcod,
Zúg az erdő és suttogja dalod,
Hangoddal hozza közel a karod...

Gyönyörű mosolyoddal öntözöl,
Ringatsz, ölelésebe öltözöm,
És lágyan súgom Neked: köszönöm...

Mesél az eső, neved kiáltván,
Napsugár rajzolta lágy szivárvány,
Abban öllek drága királylány...

Csak Te kellesz, minék az az ország!
Mert Veled Szép a szép, Jó a jóság...
Tán mesébe illő, de Valóság...

Szíveddel látva

Csak a könny koppan,
Csak a szív dobban,
Amikor félek,
Hogy ez az élet
Lelkemnek kemény,
Szól a halk remény:

Vakságot hiszel?
Bánatot viszel
Útra magaddal?
Hinted szavaddal
Lelkekre bután,
És sírsz azután?

Nem kell ez neked.
Lehunyd szemed,
Elcsitul tenger,
S érzed az ember
Jól, szívével lát.
Most, ezt érzed át.

Eme világra
Szemed világa
Tekint, ez is kell,
De mégis hidd el:
Szíveddel nézve,
Boldogan élsz te.

S nem csak könny koppan,
De a szív dobban,
Szeretet kapott,
S amint te adod,
Szíveddel látva,
Szívüket tárva

Fogadják mások,
S hogyha ezt látod,
Szíved megremeg,
Érzed Istened
Szeret. S ez Áldás.
Nézz szíveddel: láss!

Tánc

Gyertya lángja lobog, játssza a dallamot,
Sárgára festi a messze-néző ablakot,
Kopog az eső, meg a fekete-fehér kotta,
A mai mesét gitár és zongora mondja...

Érted sóhajt a levegő, zenében rezdül,
Kis szobámban kacagva a Csend ül,
Csillagok fénye sző álomra takarót,
És ajkad ízével telíti ajkam a csók...

Karomban tartalak, az ütemre forgunk,
Összefonódva lágyan, akár a sorsunk,
S az utolsó tánc is eljön majd egyszer,
Tudjuk, de addig már más nem kell...

Mosolyba olvad a hó, csörgedező patak,
Virágszirmot szórnak kimondott szavak,
S amit nem mondunk, de érzi a szív,
Egy örök pillanatnyi táncba hív...

Megyünk, nem kell, hogy álmosan várjon,
Engeded, hogy két karom magába zárjon,
Ragyog ránk az éj, eltűnt köröttünk a fal,
Mosolyogsz rám, és csak szól, szól a dal...

Tiéd a szívem

*Most csak, rajz, most csak szó, de Tiéd,
Dobogó szívemmel együtt, mi érted ég...*

Szeretlek... Szeretlek
Édes Kincs Vagy Szívemnek
Lelkemnek sóhaja, lámpás az éjben
Forrón ölelő nagykabát hideg télben
A hajnal, nappal és éjjel, az alkonyat
Napsugár, ki cirógatja az arcomat
Fény, aki elhozta a Szépet
Tűz, ami itt belül éget
Áldásban jöttél
Szerelmet
Ádva
Te

Te és a kismadár

Kismadár, tovaröppenő
Várja most a hegytető...
A kismadár az én vagyok,
Tudom, Te vársz rám ma ott...

Szárnyalva szép utam
Felhőkön átsuhan,
Várja a napsugár,
Mint soha még, úgy vár,
És érzem madár-testben:
Te vagy, akit kerestem.

A hús szél átölel,
Érzem itt vagy közel,
Hangoddal száll a szív,
Mint soha még, úgy hív,
És érzi boldog lelkem:
Te vagy, akit kerestem.

Hintáztat a napfény,
Vele érkezem én,
Átfon karod, itt vagy,
Mint soha még, ringat,
És érzem kis szívemben:
Te vagy, akit kerestem.

Te Vagy nekem...

Te Vagy nekem, aki úgy szeret:
Nélküled nap már nem lehet,
Nélküled a Csillag nem ragyog,
Nélküled... csak a Csönd vagyok.

Te Vagy nekem, aki úgy szeret:
Nélküled a Tűz nem meleg,
Nélküled a víz nem olt szomjat,
Nélküled... nem jön el a holnap.

Te Vagy nekem, aki úgy szeret:
Veled boldogan ébredek,
Veled édesen ér az álom,
Veled Igaz a csók a számon.

Te Vagy nekem, aki úgy szeret:
Veled élném az életet,
Veled, és érzem, maradok,
Veled boldog Fény, Hang vagyok.

Téged várva...

A szerelem tán elvakít, de tudom: mégis kell látni,
Megérezni az álmod, a vágyad...
Mikor jössz: Szeretembe öltözött szívvel jó várni,
Virágsziromból vetni meg ágyad...

Számolom a múltó percek, míg arcod meglátom,
És ajkammal érinthetem újra...
Ha bánt valami bújj csak hozzám, hogy ne fájjon,
Elviszlek egy mosolygó útra...
S ha mégis máshol lép a lábam, érted van a lépés,
Mert akkor hozzád érkezem...
És együtt ölelve Szerelmünkben már nincs kérdés,
Amint kezedhez ér: kezem...
Az őszintén kimondott szóban táncol létünk,
Hangoddal a békét hozod...
Köszönöm neked, hogy napsugárban élünk,
Szívem szívedben hordozod...
Most becsukom szemem, hogy lássalak innen,
S lelkem kapuját kitárom...
Vidám szellőként ölelve lelked hozzám libben,
Míg dallam csüng a gitáron...
És most körbe-körbe jár az óra mutatója érted,
Várva, hogy ébredjen a Nap...
S megcirógatva arcunk, ölelve, immár ébren,
Szemedbe nézve legyek szabad...

Tűzvirág - Neked adom

Minden nap velünk ünnepel,
Szerelemből szótt Tűz-lepel,
Ég, hogy a gondot űzze el...

Künn a vihar, benn Fényeső,
Te vagy szívembe Érkező,
Boldog mosoly és erő...

Lángként ragyogsz Te szívemen,
Lelkünkéből közénk híd terem,
Óh, maradj meg így nekem...

Köszöntelek e szép napon,
A szívem Érted ég, s hagyom...
Tűzvirág, Tiéd... Neked adom...

Új nap ébred...

Egy sólyom szárnya karol a fellegekbe,
A Nap rejt tollai közé fénymorzsát,
Szabadon röppen, társához emelkedve,
Megélni vele: az ég adta csodát...

A felhők fölött vitorlázva tekintenek le,
Oda, hol az óceán öleli a földet,
Hol tajték és part csókkal kelnek egybe,
S permetet szórnak apró könnyek...

Mint az eső és a harmat, a fák levelén
Csillogó csönd-csepp mosolyok.
A lágyan suttogó erdő meleg rejtekén
Jár a szél, és most Rád gondolok...

A Hold ugyanazon arcának sűgom neved,
Míg a sólymok fészükön ülnek,
S a víztükörből ragyog reám szép szemed,
Szívembe oltva szerető tüzet...

Gyöngysort fűznek a pislogó csillagok,
Rólad mesél nekem az éjszaka,
S az álomból hullámzó édeskés illatok
Mámorában: a tegnap szép szava...

Egy új nap ébred, amiben benne vagy,
A szívemben most is láttalak,
Boldogan, ölelve. Örömet a Te lelked ad,
S várom, hogy karomba zárjalak...

Veled

Csillagokkal szállok,
álmaidban járok,
csak úgy lépkedek,
örzöm szép szemed
álmaid.

Kis patak, nagy folyó,
örömet hozó
mosolyban érkezel,
feledtetve életem
ráncait.

Sugaradban fürdök
és szőlőfürtök
között mosoly a lét,
táncolva az ébrenlét
láncait.

Várlak Sugaram

Széthúszom a függönyt, a csöndet hallgatom,
Kinézek az éjszakába az ablakon,
És egy csillag fényében Téged meglátlak,
Csak nézlek ott messze... és szeretve várlak...

Most lehunyom szemem... látlak...
Most kinyitom szívem... várlak...
Most lecsukom a lámpát... hívlak...
Most kitárom lelkem... és isztrak...

Csillagok útján lépek tovább,
Úgy mennék már haza, Hozzád.
Amíg távol vagy: várok rád,
Ha érkezel: csókolom a szád...
Várok, míg rám tekint szemed,
S melléd ülve fogom kezéd...

Amíg alszom, őrzöd az álmom,
Vigyázol, semmi ne fájjon,
Mosolyoddal töröld a könnyem,
Boldogan fogadod, hogy jöttem.
Érzem, szeretsz, szeretlek én,
Mi ketten lettünk együtt a Fény.

Hozzád...

Eső mossa sóhajom, harmatot könnyezek,
Napnak sugarában egy nyitott könyv leszek,
Szívemben olvashatsz, hisz érted létezem,
Minden utamról haza: hozzád érkezem.

Nyugalom percei hullnak a lelkembe,
Minden szó Téged keres, hív, szeretve,
Az életre rácsodálkozva várja: jössz-e,
S vágya, hogy minden percét hozzád kösse.

Veled lüktet a gondolat és az érzélem,
Magadhoz ölelsz, s benned a végtelen,
Szivárvány mosolyog kisimult arcomon,
Mert a sorsommal immár hozzád tartozom.

A fájdalom verse

Elalélt minden perc és nincs, ki felébresztené az ájulásból,
Önkívületben jajgat, álma ízetlen, haló szava kuszán szól,
Boros kupáját üríti, megrészegül, arcát jeges könny karcolja,
Tehertől hajlik hátgerince, szívét a fájdalom átkarolja.

Így múlik a perc, s a tűz is hamvába fúl, füstöt ríva.
Ezüst-fonalat sző az élet, de a sors hideg szele elszakítja.
Fekete szénporként borul ránk a csillagtalan, zúgó éj,
Befagyott kopolya a koponyám, álmom dajkája a sötét, a mély.

Csonttá fagy csupaszságom, gondolatom, lelkelem ördöge,
De ez is láthatatlan, mint ahogyan kedvesem köldöke,
Mit ruhája takar álmosan a csendes ágyon,
És én gondolatát, szavát, érintését vágyom.

De jaj, ellenem szövetkezett a pillanatok erdeje,
Testem és lelkelem vad démonok legsötétebb rejteke,
S az alvó szerelem pilléjének fekete szárnya,
A hangulat már csak önmaga régi, kopott árnya,

S telhetetlen, tehetetlen, értetlenül nézek a világra,
Meg erre a gyönyörű, gyöngé, gyöngéd kis virágra,
Akit szeretek, akit nagyon akarok, óh, én félkegyelmű férfi,
De elrohan a perc mellett, és soha nem fogom utolérni...

Mosoly-gondolat

Ma éjjel kiléptem testemből, a lélek szalad,
Velem van egyként a béke, egy szép gondolat,
És egy hang, a csillagok fénye, angyalok tánca,
Igazságot gyöngyöz homlokom minden egyes ránca...

Aztán csendben elsimul, amint elér a gondolat,
Mit egy másik ember küld felém, s itt marad,
Akár a mosoly az arcon... Ma már nem harcolok,
Bár kiáltok az égre, de a hang nem hagy nyomot,
Nem karistolja az eget, mint a villám a viharban...
Csak elmerülök baráti szeretetben, és az Igazban,
Mi lélekbe hatol, hogy mosolyát szülje a világra,
Midőn leszállt az éj, s tudja ő is, hogy nem hiába...

Te vagy aki kell

Tűzpiros tulipán lángnyelvű szirmai közé zárt a hajnal,
Kelyhében vigyázza létem egy szép mosolyú angyal,
Álomba ringat lágy illatú párnámon egy gyöngye szellő,
Kedvesemmel lépek álom-réten, érzem: ébren is kell ő.

Sima kavicsokat mos a hegyből előcsörgedező kis patak,
Arcomon mosolyban sós ízű könnyek, nincsenek szavak,
Csak csöndben várom érkezésed, simogató édes csókotat,
Jó lesz ez így - a sutogó szélben napsütötte eperfa bólogat.

Kék és narancssárga égre rajzolja szívem röpke dallamát,
Imában térdel a zöld selyemfübe, szeretném, ha hallanád,
Amint kicsi szívem dobban, s a vörös folyam lüktet érted,
A lelkem lát, s reményem égve él, hogy szemem is nézhet.

Gyertyák lobogásában hoztad el nekem a várva várt csodát,
S minden nap könnyedén ragyogásában láncol oda hozzád,
Béke áramlik be a nyitott ablakon és rózsák finom illata,
Ajtóm, ha nyílik reszketve, ünneplőn, Te gyere így haza.

Ezerszer ezeregy éjszaka mesél, boldogan múlik el az óra,
Helyébe lép egy másik, Veled, s ha már nincs idő a szóra,
Csak öllelek, s velem létezel lelkembe s karomba zártan,
Szeretlek, kimondva, szótlantul, Téged, kit öröktől vártam.

S most itt vagy lélelkzön, csillagok fénytáncában előttem,
Ahogy hozzám fordultál szerelmeddel, az édig felnőttem,
Onnan is minden tekintetemmel szép szíved kutatom,
Megköszönve, hogy dalban kísérsz el minden utamon.

Égnek a gyertyák, égnek, öllelek, öllelek Téged,
Szívemben él tűzben, bennem is felébredt fényed,
Érzem melegét, jó Veled itthon, amint kezédhez érek,
S amíg csak lehet, legyen így - mást már nem kérek.

Vidám vers

Nyomot hagysz bennem, és viszlek az útra,
Mint egy illatos rózsa, szívembe szúrva,
Fájdalmak nélkül, nyílsz ki szívemben,
S az csak úgy dobog, látni át ingemen.

Lépted lábamban lépdél, ahogy sétálok,
Utad az utam, sima bársony, rajta én járok,
S két kezemben tartom most is az arcod,
Hiába hiszed azt, hogy máshol vagy most.

Szemembe mosolyogsz, és rám kacagsz,
Pajkosan hullámozó hajjal velem szaladsz,
S nem számít a hideg, hullnak hópihék,
Sárga fényben játszanak, nekünk jó vidék.

Tapossuk a havat, megállunk, s ahogy nézlek,
Tudom magamhoz ölelni Téged nem félek,
Csókba olvadunk, ajkad hív, meg a parázs,
És ma éjjel minden csillagszóró-szív-varázs.

Aztán futunk tovább, ha elfáradunk álmodunk,
Kacagunk azon, hogy hópihékkal játszottunk,
S boldog mosollyal szunyókál lelkeink kútja,
Te nyomot hagysz bennem, és viszlek az útra...

Üldözöttként

Üldözöttként sziklán áll a Lét,
Áldásban érkezett Idő, a Szép,
Itt nem árthat Neked senki már,
Isten Szeretetéből épült a vár.

Elszállnak a hónapok tova,
Elkopik az üldöző lábnyoma,
Utol sem ér, hiába szalad,
Eltűnik, de a szikla marad.

El akarják venni a boldogságot,
Elrontani szívbe-tért vidámságot,
De tudhatnák, egyik sem eladó,
Ehhez kevés a pénz, kevés a szó.

Elvenni nem lehet, csak adni,
Adni... és szívből elfogadni,

Nem szeretet koldulva élni,
Hogy senkinek nem kellesz - félni.

Voltam én is koldus a Szép Idő előtt,
Nem vetem meg a szeretetre éhezőt,
De tudom, szívedben leled meg,
Isten által áldva - e Kegyelmet.

A Mosolyt vinni tovább...

Elmúló bánatok kapuján lép be hozzánk az Igaz Fénye,
Minden könnycsepp az Áldásért szól,
Imára kulcsolt kézzel nézek szívembe s az Égre,
Ahonnét az élő Isten Mosolyokat szór...

Minden rossz mögött érzem az Új Élet Leheletét,
Minden perc maga a Tanulság.
Tanító, vigyázó Angyalok szíve dobog lelkemért,
Egyetlen Törvény, egyetlen Ország...

Szeretemben lélegző dallamokban áll a Szikla,
Melyen a Tanítvány útja halad,
Szívében ott a Láng, gyújtotta: Mennyei Szikra,
És érzi, hogy lépése szabad...

Letérdel most megköszönni, mit az Élet adott,
S viszi tovább Mosolyát,
Átadni másnak, mindazt a Szépet, mit kapott,
Áldva: Ragyogó Otthonát...

Letérdeltem csöndben, hálát adni jöttem...

Megköszönni ezt a napot,
Mindent, mit az élet adott...
Köszönöm a jót, a rosszat,
Mindazt, mit a holnap hozhat...

És ekkor megszólalt a hang
Bennem, mint csöndes kis harang.
Érzem, szívem, amíg dobban,
Nem hagy el, velem mindig ott van:

*Szeretni születél általam a földre,
Áldásom elkísér a szívedbe öntve.
Szeress hát másokat, ahogy szeretek én,
Vidd mosolyod, legyen belőlem Fény.*

Most Rád mosolygok, remélve érzed,
Hogy mit adhatsz érte, soha ne kérdezd,
Hisz épp most adtad át a Te mosolyod,
Áldott legyen szíved, lélek-otthonod...

Adj erőt!

Adj erőt, az éjjel hogy ne múlna,
Adj erőt, ha a szél majd elfújna,
Adj erőt, hogy sugározzam szét,
S legyen a többiek napja is szép!

Sötét az éj, adj fényt és vezess,
Szeretlek Téged, kérlek szeress,
És szeretsz, érzi a lelkem,
S tudom, ha el kell mennem,

Velem leszel, az Erő kísér az úton,
Hogy sikerüljön ezer helyre eljutnom,
Hogy ott nyíljon mosolyra kinek híred viszem,
Adj erőt! Kérem, s Te adsz... hiszem...

Köszönöm, s tudom kérni se kell,
velem leszel minden reggel,
Velem az éjben, a hajnalban,
Együtt állunk a sugarakban,

Mit az éltető Nap fénye sugároz,
És vezet el egy mennyei oltárhoz,
Melynél a lélek önmagára talál,
És rájön, hogy nincs is már halál...

Csak Erő van, csak Fény és Hang,
Szívében szólal meg a Nagy Harang,
Te is szívedre teszed majd kezedet,
S érzed nincs más... csak a szeretet...

Holnap Nőnap

Gyakran öntődik versformába az, amit a férfi lát a nőből, férfiszemmel, s csak kíváncsian várjuk (netán még reméljük is), hogy a Nő is így gondolja. Jómagam is megtettem, megteszem, s nincs ezzel gond, csak tudni kell, hogy a Nő a leirtaknál több... Számtalan köszöntőt olvashatunk férfiak tollából, kik dicsőítik a nők kellemét és bájait, köszönik, hogy életet adó anya, odaadó feleség, társ a szerelemben, ... de egyúttal nemcsak eme szerepek összessége. Fontos szerepek ezek, amelyekért hálás is vagyok, és olyanok, amelyeket analizálhatunk, aztán újra összerakhatunk, de a valódi szintézist a Nő lelkébe nézve láthatjuk meg.

Nőnapra – talán épp ezért - nem írok verset... Egy ünnepnap, megvan a maga szépsége, méltósága, de ilyenkor mindig eszembe jut az a tény is, hogy az év nagy általánosságban 365 nappól áll, és a Szeretet számára mindegyik ugyanolyan Ünnepnap. Talán ezen a napon nem kiabál a Nővel a főnök, talán ma nem oda veti először tekintetét a legtöbb férfi, ahová szokta, talán a férj ma kedvesebb lesz, jobban lehet rá számítani. Talán ma nem felejtik el, hogy a nagymamák, anyukák, és az ifjú leányzók, serdülők, vagy ovisok Nőit is köszönhetik.

Ki is a Nő? A Teremtéskor eldöntetett a válasz: Isten Gyermeke, egy Lélek, szabad akarattal. Szeretetlen lélegző Ember, akire a sors a nemek között a női szerepet osztotta. Nagy többségükben intuitívabbak, empatikusabbak, mint a férfiak. Sajnos veszélyeztetettebbek, kiszolgáltatottabbak is: egyrészt azon okból kifolyólag, hogy némelyek félreértelmezve (vagy egyszerűen tudatlanul) élik meg férfi mivoltukat a teremtés koronájaként, másrészt mivel egyes egyedek nem átallják a Nőben csak a testet látva, kéjtárgynak tekinteni. Sajnálatos módon a társadalom sincs még úgy berendezkedve, hogy mint Ember az Emberhez viszonyuljon benne Nő és Férfi. Az egyenjogúság papíron lefektetett, nem általánosan a szívekben élő.

Nem akarom elrontani az ünnep hangulatát, de van egy olyan érzésem, hogy sokan lesznek most is (akárcsak Karácsony napján), akik valamilyen nagyobb értékű ajándék vásárlásával próbálják meg kompenzálni az elmaradt Szeretet-adást.

A magam részéről nem is tehetek egyebet, minthogy erőt kívánok az Élethez, Mosolyt, mely belülről fakad, Áldást, mely megkönnyíti az Utat, adni az én mosolyom, szívemmel szeretni a hozzám tartozókat, és köszönöm, amit én kaptam...

S hogy mit szól mindehhez a Nő? Eldönti: az Élet...

Megjegyzés: 2006. március 7.

A kopott Halál naplója

Akartam volna szólani, de szám csukva maradt. Gondolataim azonban peregnek... Ti már csak meghallgattok, kik meghaltok, halandók!

Mily nehéz éjszakám volt. Egy fiatalasszonyhoz igyekeztem éppen, hogy bevégezze végre útját, s három gyermekét hagyja maga mögött, de ő így szólt nékem:

- Óh, hát megjöttél. Menjünk. Felkészültem. Gyermekeim Isten Szeretetében ringanak tovább, és Szerető Szívemmel élnek majd.

- Hát Te nem félsz jóasszony?

- Mitől ugyan? Istenhez utazunk... Amit kellett a földön, megcselekedtem...

No ezzel ott is hagytam, majd visszamegyek később – gondoltam. Volt még éppen elegendő, kit meglátogathattam. Egy 6 éves kisfiúhoz vettem utam, de ő is észrevett, s megszólított:

- Megyünk az Angyalokhoz? Úgyis kínoz már ez a betegség, milyen jó is lesz, ha ők ringatnak a csillagok között...

- És a szüleid? Nem sírnak majd utánad? – döböntem meg ismét.

- Ők már tudják, nem tehetnek kicsi beteg testemért semmit, de egészséges lelkemért még igen, s elengedtek az Angyalkákhoz...

Valami dühített, pedig nekem aztán nem kéne dühösnek lennem. Odébbálltam, „majd később, majd később” – mormoltam magamban, és irány a harmincas éveiben járó fiatalember, aki így fogadott:

- Üdvözlét néked Új Életem Csillaga.

- Mi van? – ezt már nem bírtam elviselni...

- Miért? Nem Te jöttél visszaadni az Úrnak kölcsönkapott testemet, s vinni az Újjászületés Kapujához?

Ez már tényleg sok volt, „tovább, tovább”... De a szomszéd öregasszonyhoz már be sem mertem menni... Még valami olyat talál mondani, hogy holnap sem lesz kedvem dolgozni, mert ma már nincs... Majd holnap...majd...holnap...

Megjegyzés: 2006. január 30.

Az elmúlásról

Hiszed, hogy vagyok, s olykor tudsz is engem,
De míg a földön vagy, csak keresel, te ember,
S mikor megtalálsz, már nem leszel e földön,
És elvetél az, mit egykor tőlem kaptál kölcsön.

A tested vagy? A gondolatod? Ha igen, melyik? Ha levágatod a hajad, ha ráncos lesz homlokod, Te ugyanaz maradsz? Ha holnap már más lesz a véleményed valamely témáról, ettől Te is más leszel? Lehetsz-e egyszerre beteg és egészséges? Lehetsz-e egyszerre dühös és nyugodt? Lehetsz-e egyszerre megértő barát és gyűlölködő ellenség? Lehetsz-e ugyanabban a pillanatban egyszerre gyermeked szülője és szülőd gyermeke, a párod társa, a főnököd beosztottja és beosztottaid főnöke? Ha nem, hát melyik vagy te? S ha igen, akkor hogyan szűkítheted le néhány tulajdonságodra, hogy ez vagyok, ilyen vagyok? Tulajdonságaidból, legyen az testi, érzelmi vagy gondolati, föl nem építheted azt, ami vagy. Elmélkedj hát ezen...

Memento mori! Emlékezz a halálra! Nekem ez most azt mondja, hogy legyen tudatában annak, hogy földi életünk elmúlik, elszárad, mint ősszel a levelek. Azokat szépen össze is seperhetjük, ha úgy érezzük, hogy nem ott van a levelek helye, ahová sorsukban lehulltak. De a halál gondolatát ne söpörd félre, mert ha ezt teszed, annál rosszabb lesz vele találkozni, szembesülni. Attól, hogy egy kérdést a szőnyeg alá söpörsz, az még kérdés marad. Próbáljunk inkább az elmúlásról, a halálról képet nyerni magunknak.

Elmúlt a nyár, elmúlt a szerelem, akkor meg miért beszélsz róla? Hogyan beszélhetsz arról, ami NINCS? Mert ha elmúlt, akkor nincs. Vagy ezek szerint mégsem múlt el, csak van valami, ami megváltozott? Vedd észre, hogy állapot-változások sora az életed. Változik a tested, változnak az érzelmeid, változnak, csaponganak a gondolataid. Ahogyan mondanád: jönnek-mennek, elmúlnak, keletkeznek. Elmúlik a fiatalságod, megszületik öregséged, elmúlik szépséged. Elmúlik? Talán a bőrödé igen. De van olyan szépség is, amely nem múlik el. Keresd ezt magadban!

Mi is az elmúlás, hol jelentkezik?

A test számára a szépség múlandó, de a szellemnek nem az. A testi szerelem múlandó, de a szeretet nem az. A hajad őszbe fordulhat, egészséged megromolhat, betegségedből felgyógyulhatsz, dühöd elpárolog, mind elmúlhatnak. Ha gondolkodsz, rengeteg hasonlót találsz. És hol bukkansz rá? Igen, az anyagi és az érzelmi világban. A szellemi világ azonban nem múlik el, legfeljebb csak kényszerképzeteid, téveszméid, amikor közelebb kerülsz hozzá. És ha az önmegismerés útját választod, bátran merem állítani, hogy belecsöppensz e múlhatatlan világba. Sőt, most is benne vagy! Nem látod? Sebaj, majd lassan, ahogy múlik az idő. Ahogy múlik az idő, amire inkább azt mondanám, hogy inkább folyik, rezeg, folyamatosan áramlik. A pillanat mindig az adott pillanat, csak megtanultuk számolni is őket. Hát végre itt az ideje megtanulni átélni is, teljes tudatossággal, minden rezdülését! És akkor talán megélhetjük a „vagyok” folyamatosságát, nem a „voltam”-ot és a „leszek”-et. Nem az a

fontos, hogy milyen voltam, milyen leszek, hanem milyen vagyok, ki vagyok. A most a fontos, és ebben a pillanatban az elmúlás nincs benne.

Neked mit jelent az elmúlás? Szerinted az anyag múlandó? És az érzelmeid? És a gondolataid? Ezekkel azonosítod magad vagy ennél több vagy? Mi a véleményed a változásokról?

Ha ilyen kérdéseket tesznek fel egy embernek, bizony nem biztos, hogy könnyen megfelel. Már csak azért sem, mert el sem tudja képzelni magáról, hogy megtalálhatja a válaszokat. Tőlem se várj most választ. Nem azért, mert nincs véleményem, nincs róla gondolatom, benyomásom, tapasztalatom, hanem egyszerűen csak azért, mert az az enyém, s hidd el, nem önzésből tartogatom magamnak. Bár ha tudsz olvasni a sorok között, a kérdésekben az én válaszomat is megtalálod, de ami a legfontosabb, hogy te találd meg a saját válaszodat...

Keresztrejtvény

Az Élet Feladat, keresztrejtvény,
Mi Kereszt lesz s Rejtvény Szeretetben,
Szívembe Kereszt által rejtven
Sorsom, mi nyugszik a Te Kezedben,
Hisz Hittel Neked ajánlom életem,
Mit Tőled kaptam hajdanán,
És Te átvezetsz e földi életem,
S ott leszel Új Létem hajnalán...

Találkozni a Társaddal és megtartani...

Mindenáron megszerezni egy nőt vagy egy férfit, egy társat. Badarság. Ez a vizenyős érzelmek játéka, biokémia, és gondolatiság, téveszme. A társat lehet keresni, de a legjobb, ha egyszerűen nyitott szívvel megtalálod, megtalál, és igen, akkor már van feladat: megtartani. Megtartani mondom, bár meg sem szerezted, akkor hogyan tartod meg?

Megtartani annyi, mint megtartani a köztetek égő élő Szeretetben. Egy szép, bár nem mindig könnyű feladat. Nem könnyű, mert ehhez az ego önző kis játékait bizony fel kell adnod. Megtartani tehát, de nem görcsösen ragaszkodni és kapaszkodni a másikba. És ha úgy hozná a sors, elengedni is tudni kell, előbb-utóbb a földi létben úgyis sor kerül rá, ha másért nem is; tudod, van itt valami, amit úgy hívnak halál. Elengedni, ez nem annyit tesz, hogy nem szeretni, hanem pontosan ezt: szeretve meghagyni a másik szabadságát, nem önnön vágyainkkal magunkhoz húzni, azt úgysem lehet, s csak fájdalmat szül. Ez azt is jelenti, ne akard megváltoztatni a másikat, még akkor sem, ha szüksége van a változásra. Abban csak támogathatod, kísérheted útját, adhatsz jeleket, de kieroszakolni úgysem tudod, sőt, ha megpróbálsz: romba döntesz mindent. S ha van Valaki, aki megosztja Veled szabadságát, tisztán, önzetlenül, hát köszönd meg Neki és Istennek.

Járj utadon, de ne akard megszerezni, csak találkozz össze Véle, s tartsd meg Őt a Szeretetben, úgy, hogy őszintén adod át magad Neki. Szeretve adj, és ne kérj, meglásd: szeretet kapsz, s akkor ne térj ki előle, szeretve fogadd el, s légy hálás az áldásért!

Megjegyzés: 2006. január 28.

Hogy lásd

Mint zúgó tenger hangja az üres csigaházban,
Úgy ég bennem a lélek, tiszta fényes lázban,
Nem látod, nem érted, de ma is rád köszön,
És hangjából új csodaként jó a vízözön...

Új... utat hint lábad elé, fényből szövi neked,
Nem ropog a kavics rajta, de érzi a lelked,
Hogy a víz habjain már neked kell evezned,
S felemelkedned, hogy lásd a Napot, az eget,
Hogy lásd, kihúzták a keresztből a szeget,
Hogy lásd, megívta szíved már a harcát,
Hogy lásd, szívedben végre: Jézusod arcát...

Ajándék minden nap

Ajándék minden nap,
Mit az ember Hittel kap,
Ajándék, Kit Szemed
Hozzám elvezet,
Ajtót nyitva bennem
Igaz szeretetben,
A Fény felé hívogat,
Sugarad szeret, cirógat,
S boldog-könnyek arcomon,
Szeretsz, hálával tartozom
Végtelen áldásaidért Istenem,
Miket adtál e földön itt, nekem.

Valahol négy gyertya lángol,
Átvezet holnapba a mából,
Velem álmodik és ébred,
Köszönöm, hogy Veled élek.
Karácsony van már ma,
A szívemet simítja,
Harang a templomban,
Templom egy harangban,
Mi dísz a fán s lelkemben
Érzem, őrzöm, elrejttem
Angyalok álmát.
A felhőkön átlát,
Megrezgeti egének fátylát,
Hópihével szórja lelkem házát,
Míg egy szép csillag ragyog,
És Isten szívében vagyok.

Angyal

Köd
Elillant,
Csönd
Felpillant,
Angyal
Szárnya
S hangja
Vár ma.
Suhog,
És beszél,
Tudod,
Mit mesél.
Szeretembe
Öltöztet,

Könnyével
Öntözget,
Mosolyával
Simogat,
Igaz lánggal
Hívogat.
Mellé állsz,
Fogja kezed,
Vele szállsz,
Érzed, szeret.
És boldogan
Tovább léped,
Mint oly sokan,
Szép életed.

A megnevező

Érzem, érkezem,
semmihez sem ér kezem...

Néha félek,
de felelem a Lélek,
és tudom hosszú az út...

A Lélek egy kút,
mely a tüzet oltja,
hogy ne legyen hiábavaló szomja,
a szívnek, a szónak,
és vízre tér a csónak,
hullámok között evez,
Valakit megnevez,
aztán felé úszik a folyón,
ami ugyan sodor,
de erősen tartom az evezőt,
és... keresem az engem Megnevezőt...

Bolond szív

Tudod az a szív, ami így lánzol,
Nem tudta, hogy majd hiányzol,
Folyón úszott, s hívta a part,
Bolond volt, de menni akart.

Körülölelt a félelem szava,
S nélküled mentem már haza,
Éveket hagyva hátam mögött,
Lábammal rúgva úton a rögöt.

Hiába nézem, az ablakok vakok,
Már nem tudom, hogy ki vagyok,
Nem értem, merre visznek a léptek,
Hová tűnnek el az életben az évek...

Csak a pillanat marad, a vágy,
És lelkemben az ordító vád...
Könyvbe írva a könnyek, a hangok,
Csendes neszben magamra maradok,

Mert menni kellett, hívott a part...
Csillagokhoz láncoltam a tutajt,
Sötét éjbe, a szép idők emlékére,
Zavaros víznek homokfövenyére.

Csókok tengeréből messze léptem,
Könnyek óceánjára elcseréltem,
Mert ez a bolond szív, ami lánzol,
Nem tudta még, hogy majd hiányzol...

© Bagi László Hezekiah 2006.

A gyűjtemény válogatás a szerző Ásványvíz néven írt műveiből és fotóiból. A szerző a szerzői jogokat fenntartja! E kiadvány csak változatlan formában terjeszthető! A képi anyagot, az alkotásokat és a könyv szerkezetét csak a szerző módosíthatja, s ennek megtörténtét az új kiadványban feltünteti. A könyvből kiemelt idézetek illetve fotók felhasználása a forrás megjelölésével történhet (szerző neve és cím: Bagi László Hezekiah: *Az Ásványvíz-ciklus*, Jászapáti, 2006). A szerzőt illetik a szerzői jog kapcsán fellépő vagyoni jogok. Jelen kiadványt az alkotó saját honlapján (www.hezekiah.hu) ingyenesen elérhetővé tette. A letöltött e-book további terjesztése csak változtatás és ellenszolgáltatás nélkül történhet.